

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 57.408/3
van 7 mei 2015

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest 'tot
wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van
13 december 2013'

Op 10 april 2015 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 5 mei 2015. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Koen MUYLLE, staatsraden, Johan PUT, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine Bams, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 7 mei 2015.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.²

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Zoals uit het opschrift blijkt, strekt het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (hierna: Vlaamse Codex Fiscaliteit). Naast een aantal technische aanpassingen, rechtzettingen en verduidelijkingen bevat het ontwerp ook een aantal inhoudelijke aanpassingen betreffende in de Vlaamse Codex Fiscaliteit geregelde belastingen, een aanpassing van de regeling inzake de verhouding tussen de strafvordering en de procedure van administratieve sanctionering van erin bedoelde misdrijven en een regeling inzake voorafgaande beslissingen (*rulings*).

VORMVEREISTEN

3. Op haar vergadering van 3 april 2014 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan het ontwerp en gelastte zij de Vlaamse minister bevoegd voor de financiën en de begrotingen (hierna: de minister) om het advies in te winnen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (hierna: SERV) en, binnen een termijn van dertig dagen, van de Raad van State, afdeling Wetgeving, “op voorwaarde dat het in punt 2.1 vermelde advies [zijnde het advies van de SERV] geen aanleiding geeft tot wijziging van de heden door de Vlaamse Regering principieel goedgekeurde tekst”.

Het ontwerp werd evenwel zonder het advies van de SERV af te wachten reeds op 10 april 2014 om advies voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving. Het advies van de SERV werd pas op 22 april 2015 gegeven en op 27 april 2015 goedgekeurd. De gemachtigde liet weten dat de minister van oordeel is dat het advies van de SERV geen aanleiding geeft tot een inhoudelijke wijziging van het ontwerp, zodat het niet opnieuw aan de Vlaamse Regering werd voorgelegd.

De minister is er daarbij klaarblijkelijk van uitgegaan dat, ook al bevat het advies van de SERV een aantal inhoudelijke opmerkingen, zij desondanks over een

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met hogere rechtsnormen verstaan.

² Gelet op de hem toegemeten tijd en de tal van andere, aan termijnen gebonden adviesaanvragen die dienden te worden behandeld, heeft de Raad van State geen diepgaand onderzoek over het ontwerp kunnen verrichten. Uit de vaststelling dat over een bepaling in dit advies niets wordt opgemerkt, mag niet zonder meer worden afgeleid dat er niets over opgemerkt kan worden en, indien er over een bepaling iets wordt opgemerkt, dat er niets meer over op te merken valt.

appreciatiebevoegdheid beschikt om te oordelen of het genoemde advies al dan niet aanleiding geeft tot wijziging van het ontwerp, en heeft geoordeeld dat zulks niet het geval is.

Het gevolgde procedé is evenwel niet vrij van kritiek.

Enerzijds staat het niet aan een individuele minister om af te wijken van een beslissing van de Vlaamse Regering waaruit voortvloeit dat dient te worden gewacht met het vragen van advies aan de Raad van State tot als de inhoud bekend is van, in dit geval, het advies van de SERV dat moest worden gevraagd. Daarenboven houdt het procedé het risico in dat het inwinnen van adviezen of het vervullen van andere vormvereisten worden herleid tot een loutere formaliteit zonder enige relevantie voor het besluitvormingsproces.

Anderzijds dient er op te worden gewezen dat, aangezien de Vlaamse Regering op grond van artikel 83, § 1, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ dient te beraadslagen over elk ontwerp van decreet of besluit van de Vlaamse Regering, de leden ervan in ieder geval kennis dienen te krijgen van ingewonnen adviezen (in dit geval het advies van de SERV) of van het resultaat van andere te vervullen vormvereisten, en dat ze in de gelegenheid dienen te zijn om aanpassingen aan die ontwerpen voor te stellen in het licht van die adviezen of andere vervulde vormvereisten. Ook al is de bevoegde minister van oordeel dat het advies – hier van de SERV – geen aanleiding geeft tot wijzigingen van het ontwerp, valt niet uit te sluiten dat andere regeringsleden hieromtrent een andere mening hebben. Wanneer het betrokken ontwerp inmiddels reeds om advies aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, is voorgelegd, en naderhand nog, ten gevolge van het initiatief van andere regeringsleden dan de minister die het ontwerp voorstelt, wijzigingen ondergaat, zullen die wijzigingen in het raam van een nieuwe adviesaanvraag dienen te worden voorgelegd aan de Raad van State.³ Dat brengt niet alleen praktische moeilijkheden en een nodeloze verzwaring van de procedure met zich mee, maar druist ook in tegen de regel dat de teksten die aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, om advies worden voorgelegd, een definitief karakter dienen te hebben.⁴

Het verdient aanbeveling dat de Vlaamse Regering voortaan de haar voorgelegde ontwerp teksten vóór het inwinnen van het advies van de Raad van State zou onderzoeken in het licht van de adviezen die voorheen zijn ingewonnen, zodat zij op dat moment kan beslissen over eventuele wijzigingen in het licht van die laatste adviezen.

³ Wanneer uiteindelijk zou worden besloten het betrokken ontwerp fundamenteel aan te passen of zelfs te vervangen in het licht van de opmerkingen van de betrokken adviesraad, zou de Raad van State bovendien nodeloos zijn geadieerd over de oorspronkelijke tekst van het ontwerp.

⁴ Over het vereiste dat de aan de Raad van State voorgelegde ontwerpen in beginsel een definitief karakter dienen te hebben, wat impliceert dat het tot het vaststellen van het ontwerp bevoegde orgaan de mogelijkheid heeft gehad het ontwerp aan te passen in het licht van de vervulde vormvereisten, adv.RvS 41.417/AV tot 41.420/AV van 6 oktober 2006 over een voorontwerp dat o.m. heeft geleid tot de wet van 10 mei 2007 ‘tot wijziging van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden’, *Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 51-2720/001, 130-131, opmerking 5. Zie in diezelfde zin ook advies 44.986/1/V van 10 september 2008 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009 ‘betreffende radio-omroep en televisie’, *Parl.St.* Vl.Parl. 2008-09, nr. 2014/1, (147), 156, opmerking 3.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 3

4. In tegenstelling tot wat in de huidige regeling het geval is, geldt de in artikel 2.1.5.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit vervatte vermindering van onroerende voorheffing niet langer in geval van renovatie van woningen. Vraag is of er voor het hierdoor gecreëerde verschil in behandeling wel een afdoende verantwoording bestaat, gelet op de doelstelling van het bevorderen van energie-efficiëntie die met het artikel wordt beoogd. In ieder geval verdient het, zo de beperking tot nieuwbouw behouden kan blijven, aanbeveling om de verantwoording van het gemaakte onderscheid in de memorie van toelichting uiteen te zetten.

Artikel 8

5. Artikel 8, 1°, van het ontwerp strekt tot de vervanging van een aantal woorden in paragraaf 1, tabel 1,⁵ van artikel 2.8.4.1.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit. Luidens artikel 37 van het aan te nemen decreet treedt deze bepaling in werking op de dag van bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad. Artikel 26 van het ontwerp van decreet ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2015’ strekt evenwel tot de vervanging van de volledige paragraaf 1 van artikel 2.8.4.1.1 (vooralsnog met ingang van 1 juli 2015)⁶, zodat artikel 8, 1°, van het ontwerp overbodig is zo het genoemde artikel 26 doorgang vindt. Er dient derhalve een afstemming te gebeuren tussen beide ontwerpen.

Artikel 24

6. Zoals het ontworpen artikel 3.6.0.0.6, § 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit is geformuleerd, wordt erdoor verwarring gecreëerd doordat eerst gewag wordt gemaakt van een afwijking van artikel 2.9.4.2.1, § 2, 7°, terwijl verder in de bepaling de passage “waarin de bepalingen, vermeld in artikel 2.9.4.2.1, § 2, 7°, voorkomen” is opgenomen.⁷

Op de vraag wat deze bepaling precies betekent, antwoordde de gemachtigde:

“Het tarief van 5% voorzien in artikel 2.9.4.2.1 VCF kan enkel genoten worden indien de voorwaarden daartoe zijn voldaan en indien dit in de akte of het geschrift of in een vermelding onderaan de akte of het geschrift de toepassing van artikel 2.9.4.2.1 VCF wordt gevraagd. Deze voorwaarde zit vervat in artikel 2.9.4.2.1, § 2, 7°, VCF dat op haar beurt verwijst naar artikel 3.12.3.0.1, § 1, VCF.

Via het ontworpen artikel 24, 6°, wil de decreetgever nu ook in een vangnet voorzien. Het tarief van 5% kan ook achteraf gevraagd worden voor zover dit binnen de vijf jaar vanaf 1 januari van het jaar waarin de belasting opeisbaar werd gebeurt. De passage ‘in afwijking van artikel 2.9.4.2.1, § 2, 7°’ wil enkel verduidelijken dat het tarief

⁵ Tabel met tarieven voor de schenkbelasting voor schenkingen van onroerende goederen.

⁶ Zie artikel 61, 4°, van dat ontwerp van decreet (*Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 333/1).

⁷ Door de op elkaar voortbouwende kruisverwijzingen is de ontworpen bepaling ook al op zich zeer moeilijk leesbaar.

van 5% ook nog kan genoten worden indien de voorwaarden daartoe zijn voldaan, ook al werd de toepassing ervan niet uitdrukkelijk in de akte of het geschrift van eigendomsoverdracht of in een vermelding onderaan de akte of het geschrift van eigendomsoverdracht gevraagd.

Gezien de gekozen bewoordingen onduidelijkheid creëren is het misschien opportuun om dit als volgt te wijzigen:

‘§ 5. Wat de registratiebelasting betreft, verleent het bevoegde personeelslid, ook ontheffing van het geheven bedrag dat hoger is dan het verkooprecht, vermeld in artikel 2.9.4.2.1, op voorwaarde dat een verklaring ondertekend door de verkrijger, waarin de bepalingen vermeld in artikel 3.12.3.0.1 en vereist voor het bekomen van het verlaagd tarief vermeld in artikel 2.9.4.2.1 § 1, voorkomen, is ingediend binnen een termijn van vijf jaar vanaf 1 januari van het jaar waarin de belasting opeisbaar werd.’”

Artikel 32

7. Artikel 32 van het ontwerp (en de ermee samenhangende artikelen 27 en 28 ervan) strekken ertoe de regeling inzake de samenloop tussen strafrechtelijke en administratieve sanctionering aan te passen aan het licht van het arrest nr. 61/2014 van 3 april 2014 van het Grondwettelijk Hof.

In zoverre luidens het ontworpen artikel 3.18.0.0.17 de aanhangigmaking bij de correctionele rechtbank het opleggen van een administratieve geldboete of een belastingverhoging onmogelijk maakt en de strafvordering vervalt zodra een administratieve geldboete of een belastingverhoging definitief is geworden, lijkt die bepaling tegemoet te komen aan de in de overwegingen B.15.1 tot B.18.4 van het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof uiteengezette beginselen.

Uit het ontworpen artikel 3.18.0.0.17, eerste lid, laatste zin, vloeit evenwel voort dat na een beschikking van buitenvervolginstelling het alsnog mogelijk wordt een administratieve geldboete of een belastingverhoging op te leggen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens vloeit voort dat het *non bis in idem*-beginsel zich verzet tegen een tweede strafvervolgning wanneer de eerste strafvervolgning met een definitieve beslissing werd afgerond. Het Hof heeft het begrip “definitieve beslissing” als volgt omschreven:

“54. The Court reiterates that the aim of Article 4 of Protocol No. 7 is to prohibit the repetition of criminal proceedings that have been concluded by a ‘final’ decision (see *Franz Fischer v. Austria*, no. 37950/97, § 22, 29 May 2001; *Gradinger v. Austria*, 23 October 1995, § 53, Series A no. 328 C; and *Sergey Zolotukhin v. Russia* [GC], cited above, § 107). According to the Explanatory Report to Protocol No. 7, which itself refers back to the European Convention on the International Validity of Criminal Judgments, a ‘decision is final’ if, according to the traditional expression, it has acquired the force of *res judicata*. This is the case when it is irrevocable, that is to say when no further ordinary remedies are available or when the parties have exhausted such remedies or have permitted the time-limit to expire without availing themselves of them”. This approach is well entrenched in the Court’s case-law (see, for example, *Nikitin v. Russia*, no.

50178/99, § 37, ECHR 2004 VIII; and *Horciag v. Romania* (dec.), no. 70982/01, 15 March 2005).”

In hetzelfde arrest heeft het EHRM overigens geoordeeld:

“57. The Court reiterates that Article 4 of Protocol No. 7 prohibits the repetition of criminal proceedings that have been concluded by a ‘final’ decision. Article 4 of Protocol No. 7 is not only confined to the right not to be punished twice but extends also to the right not to be prosecuted or tried twice (see *Franz Fischer v. Austria*, cited above, § 29). Were this not the case, it would not have been necessary to add the word ‘punished’ to the word ‘tried’ since this would be mere duplication. Article 4 of Protocol No. 7 applies even where the individual has merely been prosecuted in proceedings that have not resulted in a conviction. The Court reiterates that Article 4 of Protocol No. 7 contains three distinct guarantees and provides that no one shall be (i) liable to be tried, (ii) tried or (iii) punished for the same offence (see *Nikitin v. Russia*, cited above, § 36).

58. The Court notes that Article 4 of Protocol No. 7 clearly prohibits consecutive proceedings if the first set of proceedings has already become final at the moment when the second set of proceedings is initiated (see for example *Sergey Zolotukhin v. Russia* [GC], cited above).

59. As concerns parallel proceedings, Article 4 of Protocol No. 7 does not prohibit several concurrent sets of proceedings. In such a situation it cannot be said that an applicant is prosecuted several times ‘for an offence for which he has already been finally acquitted or convicted’ (see *Garaudy v. France* (dec.), no. 65831/01, ECHR 2003 IX (extracts)). There is no problem from the Convention point of view either when, in a situation of two parallel sets of proceedings, the second set of proceedings is discontinued after the first set of proceedings has become final (see *Zigarella v. Italy* (dec.), no. 48154/99, ECHR 2002 IX (extracts)). However, when no such discontinuation occurs, the Court has found a violation (see *Tomasović v. Croatia*, cited above, § 31; and *Muslija v. Bosnia and Herzegovina*, no. 32042/11, § 37, 14 January 2014).”

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens vloeit voort dat de beslissing van het openbaar ministerie om niet te vervolgen niet als een definitieve beslissing in voormelde zin kan worden beschouwd.⁸ Wat de beschikkingen of arresten tot buitenvervolginstelling betreft, is gelet op het “precaire” karakter van een dergelijke beslissing⁹ de situatie evenwel op dit moment onduidelijk.

Om sluitend te kunnen onderzoeken of de ontworpen regeling op alle vlakken de toets aan de Grondwet en de internationale verdragen inzake mensenrechten kan doorstaan, en of een sluitende “*una via*”-regeling in dit opzicht niet te verkiezen is, is evenwel veel meer tijd nodig dan de tijd die aan de afdeling Wetgeving is gelaten.

⁸ EHRM (grote kamer) 27 mei 2014, *Margus t. Kroatië*, § 120. Zie ook EHRM 15 mei 2005, *Horciag*.

⁹ R. VERSTRAETEN, *Handboek strafvordering*, Antwerpen, Maklu, 2012, 688, nr. 1342.

Artikel 34

8. In het ontworpen artikel 3.22.0.0.1, §§ 2, tweede lid, en 4, derde lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit dienen de woorden “Europese Gemeenschappen” te worden vervangen door de woorden “Europese Unie”.

9. In het ontworpen artikel 3.22.0.0.1, § 4, tweede lid, 3° en 4°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit dient het woord “gemeenschapsrecht” telkens te worden vervangen door het woord “unierecht”.

10. In het ontworpen artikel 3.22.0.0.1, § 4, derde lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit dient de verwijzing naar “artikel 2, tweede lid” te worden vervangen door een verwijzing naar “§ 2, tweede lid”.

11. In het ontworpen artikel 3.22.0.0.1, § 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit wordt niet bepaald waar de erin bedoelde voorafgaande beslissingen worden gepubliceerd. Hiernaar gevraagd, antwoordde de gemachtigde dat de Vlaamse Belastingdienst die beslissingen zal publiceren op haar website. Het verdient aanbeveling dit in de genoemde bepaling te preciseren.

12. De zinsnede “, onder naleving van de bepalingen over het beroepsgeheim” in het ontworpen artikel 3.22.0.0.1, § 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit is overbodig nu deze bepalingen uit eigen kracht gelden en de belastingambtenaren in ieder geval door het beroepsgeheim zijn gebonden.

13. De door de SERV opgemerkte taalkundige onvolkomenheid in het ontworpen artikel 3.22.0.0.1, § 4, derde lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit dient te worden rechtgezet.

14. Het ontworpen artikel 3.22.0.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit betreft voorafgaande beslissingen in zogenaamde “gemengde dossiers”, zijnde dossiers die betrekking hebben op aspecten die deels behoren tot de bevoegdheid van de Federale Overheidsdienst Financiën en deels tot de bevoegdheid van de bevoegde autoriteit van de Vlaamse administratie.

De ontworpen regeling vergt een bijkomend normatief optreden. Het Vlaamse Gewest kan immers niet eenzijdig beslissen dat de erin bedoelde aanvragen ook gericht kunnen worden aan de Federale Overheidsdienst Financiën (ontworpen artikel 3.22.0.0.2, § 2, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit). In de memorie van toelichting wordt in dit verband vooropgesteld dat een “annex” aan het bestaande Protocol van 11 februari 2015 ‘tussen de Vlaamse Belastingdienst en de Federale Overheidsdienst Financiën betreffende de uitwisseling van patrimoniuminformatie in het kader van de overdracht van de dienst van belastingen bedoeld in artikel 3, eerste lid, 4° en 6° tot 8° van de Bijzondere Wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’ zal worden uitgewerkt. Het is pas wanneer deze aanvulling tot stand is gekomen, dat de ontworpen regeling doorgang kan vinden.

Artikelen 35 en 36

15. De artikelen 35 en 36 van het ontwerp hebben geen normatieve draagwijdte, aangezien ze er slechts toe strekken de concordantietabellen bij de Vlaamse Codex Fiscaliteit aan te passen. Over die artikelen wordt derhalve geen advies gegeven.

Artikel 37

16. Luidens artikel 37, 2°, van het ontwerp heeft artikel 3, 2°, van het aan te nemen decreet uitwerking vanaf (lees: “met ingang van”) het aanslagjaar 2015. Gevraagd naar de verantwoording van deze terugwerkende kracht gelet op het gegeven dat er volgens de thans geldende regeling meer gevallen in aanmerking komen voor de vermindering van de onroerende voorheffing voor energiezuinige woningen, namelijk wanneer het gaat om renovatie, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“De wijzigingen aan artikel 2.1.5.0.1, 2, zesde lid VCF (opgenomen in art. 3, 2 van het voorontwerp van decreet tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013) hebben geenszins tot doel retroactief een essentiële belastingregeling te wijzigen. De bedoelde goederen die in aanmerking komen voor een vermindering blijven in de praktijk ongewijzigd.

In het huidig artikel 2.1.5.0.1, 2, zesde lid VCF wordt verwezen naar artikel 9.1.11, 1, artikel 9.1.15, eerste lid, en artikel 9.1.18 van het Energiebesluit van 19 november 2010.

In de memorie van toelichting bij het Decreet van 21 december 2012 (aanpassing omwille van verstrenging E-Peil) wordt verduidelijkt: De vermindering zal dus enkel worden toegekend wanneer het gaat om de gebouwen die bedoeld worden in artikel 9.1.11, 1, (nieuwbouw), artikel 9.1.15, eerste lid (herbouw na volledige afbraak), en artikel 9.1.18 (casco verbouwing) van het Energiebesluit van 19 november 2010. (Parl. Stuk 1811, 2012-2013, nr. 1, p. 6).

De verwijzing naar artikel 9.1.15, eerste lid, van het Energiebesluit betrof de herbouw na volledige afbraak. Dit artikel werd aangepast door art. 20 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 mei 2011 houdende wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid. Het is evenwel nooit de bedoeling geweest om renovaties in aanmerking te laten komen voor de vermindering onroerende voorheffing. Dit is ook de reden waarom het artikel met terugwerkende kracht van toepassing wordt gemaakt.

Noot: voor de volledigheid art. 9.1.15, eerste lid werd nadien nog gewijzigd door art. 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 november 2013 houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft de *energieprestaties van gebouwen*.”

De uitleg van de gemachtigde neemt niet weg dat volgens de thans geldende tekst ook bij renovatie een vermindering van de onroerende voorheffing kan worden toegekend wanneer de renovatie de in artikel 2.1.5.0.1, § 2, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit bedoelde energie-efficiëntie als gevolg heeft. Het argument dat zulks niet de bedoeling was, volstaat niet om de retroactiviteit te verantwoorden. Zoals het Grondwettelijk Hof er reeds meermaals heeft op

gewezen,¹⁰ is de niet-retroactiviteit van wetten of decreten een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid en vereist die waarborg dat het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een welbepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Nog volgens het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van wetten of decreten enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.¹¹ Het is slechts wanneer aan dit vereiste is voldaan, dat de retroactiviteit kan worden gebillijkt. In dat geval verdient het aanbeveling de verantwoording ervoor in de memorie van toelichting weer te geven.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

¹⁰ Zie bijv. GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1 en GwH 22 januari 2015, nr. 1/2015, B.4.

¹¹ Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot gevolg heeft dat de afloop van één of meer gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken over een welbepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers inbreuk maakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden (zie bijv. GwH 21 november 2013, nr. 185/2013, B.24.2 en GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1).